

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7MCdo/2/2015                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 5712211626                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 25.05.2016                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Lubor Šebo               |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2016:5712211626.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: W. T., bytom A. za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovanej: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Nám. legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, obaja zastúpení JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec o zaplatenie 4.965,60 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 8 C 104/2013, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Martin z 17. septembra 2013 č. k. 8C/104/2013-130 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 21. januára 2014 sp. zn. 5 Co 571/2013, takto

### rozhodol:

Mimoriadne dovolanie o d m i e t a .

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní spolu v sume 215,46 € na účet právneho zástupcu žalovanej a vedľajšieho účastníka JUDr. Andreja Cifru, J. Kráľa 5/A, Lučenec v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

### Odôvodnenie

Okresný súd Martin (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 17. septembra 2013 č.k. 8 C 104/2013-130 konanie v časti o zaplatenie 1.548,49 € zastavil. Vo zvyšnej časti návrh žalobcu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania, vo výške 300,12 € a vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 876,40 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, na účet JUDr. Andreja Cifru, advokáta. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzatvorili dňa 30.4.2008 zmluvu o úvere, ktorej charakter posúdil súd ako spotrebiteľský. Aj keď si žalovaná svoje povinnosti v zmysle uvedenej zmluvy riadne neplnila v dôsledku čoho došla aj k zosplatneniu úveru súd žalobcovi uplatnené právo na zaplatenie žalovanej sumy nemohol priznať v dôsledku vznesenej námietky premlčania (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Predloženú dohodu o

uzavretí splátkového kalendára a uznání dlhu z 17.8.2011 na základe ktorej malo podľa tvrdení žalobcu dôjsť k plynutiu novej 10 ročnej premlčacej lehoty považoval súd prvého stupňa za neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pre rozpor s dobrými mravmi ako aj pre rozpor s ustanovením § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Zb. o ochrane spotrebiteľa. Konanie v časti o zaplatenie sumy 1.548,49 € súd prvého stupňa zastavil v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby (§ 96 ods. 1,2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“). O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 1 veta prvá O.s.p. Žalobca bol v konaní v celom rozsahu neúspešným účastníkom, keďže z celkovo žalovanej sumy 4.965,60 €, súd žalobu v časti o zaplatenie 3.417,11 € zamietol a v časti o zaplatenie sumy 1.548,49 € konanie zastavil v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby. V nadväznosti na uvedené súd prvého stupňa uložil žalobcovi nahradiť žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi, ako úspešným účastníkom trovy konania.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 21. januára 2014 sp. zn. 5 Co 571/2013 potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.) rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku napadnutého odvolaním, ktorým súd návrh žalobcu vo zvyšnej časti zamietol a o náhrade trov konania. Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním ponechal nedotknutý. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania vo výške 69,47 € a vedľajšiemu účastníkovi vo výške 69,47 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, na účet JUDr. Andreja Cifru, advokáta, vedený v Tatra banke, a.s. Lučenec. V dôvodoch svojho rozhodnutia sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.) pokiaľ ide o posúdenie charakteru záväzkového vzťahu medzi účastníkmi, premlčania časti nároku a neplatnosti dohody o uznání dlhu. Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania, odvolací súd vychádzal z ust. § 142 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. V odvolacom konaní bol úspešný vedľajší účastník a žalovaná, ktorý si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Tieto boli priznané v sumách po 69,47 € (za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu z 8. novembra 2013 a paušál), ktoré boli vyčíslené v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Na podnet žalobcu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) mimoriadne dovolanie proti rozsudku súd prvého stupňa a odvolacieho súdu v časti výrokov o trovách konania s odôvodnením, že nimi bol porušený zákon. Uviedol, že v preskúmvanej veci súdy oboch stupňov pristúpili k nesprávnej aplikácii ustanovenia § 146 ods. 1 O.s.p. (namiesto § 146 ods. 2 O.s.p.), keď s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania nevzali náležite do úvahy reálnu mieru úspechu jednotlivých účastníkov konania a negovali tak právo žalobcu v rozsahu jeho úspechu na náhradu ním účelne vynaložených trov. V danom prípade sa žalobca domáhal proti žalovanej zaplatenia svojej pohľadávky z dôvodu, že mu nebola žalovanou riadne a včas uhradená. Časť návrhom uplatneného nároku v priebehu konania žalovaná žalobcovi uhradila. V tejto časti teda v dôsledku zastavenia konania mala náhradu trov znášať žalovaná (§ 146 ods. 2 veta druhá O.s.p.). Konajúce súdy svoje rozhodnutia tiež neodôvodnili s náležitostami podľa § 157 ods. 2 O.s.p. (nezaoberali sa otázkou zhodnotenia účelnosti žalovanej a vedľajším účastníkom uplatnených trov, mierou úspechu žalobcu, mierou zavinenia žalovanej na zastavení konania) v dôsledku čoho došlo k tomu, že rozsudky sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a tým pádom aj k nenaplneniu základného práva na súdnu ochranu reálnym obsahom.

Žalobca vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi v ňom uvedenými.

Žalovaná a vedľajší účastník na strane žalovaného vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu žiadali mimoriadne dovolanie zamietnuť a žalobcu zaviazat' na náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s

§ 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.

Podľa § 243e ods. 1 O.s.p. ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f O.s.p.), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie. Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 O.s.p.).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát konštatoval porušenie čl. 6 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo výlučne z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci oproti právnemu názoru vnútroštátnych súdov, ktoré vec s konečnou platnosťou prerokovali a meritorne rozhodli (porovnaj *Roseltrans proti Rusku* z roku 2005). Opakovane tiež zdôraznil, že v záujme právnej istoty by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať nedotknuté a k ich zrušeniu by malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných väd [viď napríklad *Abdullayev proti Rusku* (rozsudok z roku 2010)], resp. závažných pochybení [viď *Sutyazhnik proti Rusku* (rozsudok z roku 2009)]. Za takú vadu alebo pochybenie však nemožno v žiadnom prípade považovať to, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory.

Zároveň ESLP opakovane dospel - na základe sčasti odlišných úvah - aj k názoru, že k porušeniu čl. 6 Dohovoru dochádza tiež vtedy, ak je právoplatné a záväzné rozhodnutie súdu zrušené v rámci mimoriadneho prieskumu, ktorý presadil taký subjekt odlišný od účastníkov konania, len na úvahe ktorého bolo posúdenie vhodnosti alebo potreby podania mimoriadneho opravného prostriedku iniciujúceho tento mimoriadny prieskum. Inštitút veľmi podobný mimoriadnemu dovolaniu upravenému v Občianskom súdnom poriadku bol predmetom skúmania a následnej kritiky ESLP vo veci *Tripon proti Rumunsku* (rozsudok z roku 2008). V tomto rozhodnutí ESLP konštatoval, že v skúmanom prípade prokurátor nekonal na základe vlastnej iniciatívy, ale konal na základe žiadosti jednej zo strán sporu. ESLP zásah prokurátora do takéhoto súkromnoprávneho súdneho konania označil za priťažujúci faktor, pretože, hoci tento štátny úradník konal na základe podnetu účastníka súdneho konania, podanie mimoriadneho dovolania bolo ponechané výlučne na voľnej úvahe prokurátora. ESLP v danej veci preto dospel k záveru, že zrušenie dotknutého právoplatného a záväzného rozhodnutia porušilo sťažovateľovo právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Aj aktuálne rozhodnutia ESLP z 9. júna 2015 vydané vo veciach proti Slovenskej republike (*DRAFT-OVA, a.s., PSMA, s.r.o. a COMPCAR, s.r.o.*) pripomínajú význam a obsah princípu rovnosti zbraní a princípu právnej istoty, s ktorými bezprostredne súvisí otázka záväznosti, nezrušiteľnosti a dôveryhodnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré boli napadnuté z iniciatívy generálneho prokurátora vyjadrenej podaním mimoriadneho dovolania.

Uvedené závery ESLP zohľadnilo aj plénum Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Vzhľadom na prípady nejednotnosti senátov ústavného súdu pri riešení otázky prípustnosti mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť a záväznosť, pristúpilo 18. marca 2015 k zjednoteniu rozhodovania senátov ústavného súdu a pod sp. zn. PL.z. 3/2015 prijalo zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne

využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov."

V súčasnosti judikatúra ústavného súdu zastáva stabilne názor, že mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení vytýkaných v mimoriadnom dovolaní. Rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky), ako aj z hľadiska základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky) a práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru), (m.m. PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010, III. ÚS 179/2013, III. ÚS 429/2015).

Z uvedeného teda vyplýva, že oprávnené súdne orgány (ESLP a ústavný súd) v rámci prieskumu rozhodnutí najvyššieho súdu v skutkovo a právne podobných veciach vyžadujú pred podaním mimoriadneho dovolania vyčerpanie dostupných prostriedkov nápravy pochybení, ktoré Generálny prokurátor vytýka v mimoriadnom dovolaní, teda aby bol princíp subsidiarity uplatnený v plnom rozsahu (PL. ÚS 57/99).

Doterajšia rozhodovacia prax najvyššieho súdu v obdobných prípadoch sa v zásade riadila stanoviskom Občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 36/2008. Právna veta tohto stanoviska znie: „Podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom nie je podmienené využitím riadneho opravného prostriedku účastníkom konania. Mimoriadnym dovolaním v zmysle ustanovenia § 243e O.s.p. môže generálny prokurátor napadnúť aj právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa“.

Je zrejmé, že stanovisko R 36/2008 vychádza zo záverov, ktoré v súčasnosti nie sú súladné s vyššie spomenutými rozhodnutiami ESLP a zjednocujúcim stanoviskom ústavného súdu. Na posun v judikatúre ústavného súdu a ESLP zareagoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý na spoločnom zasadnutí občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia dňa 20. októbra 2015 schválil a prijal spoločné stanovisko (publikované pod č. R 94/2015), ktorého právna veta znie „Procesná prípustnosť mimoriadneho dovolania podaného na podnet účastníka je v občianskom súdnom konaní podmienená tým, že tento účastník najprv sám neúspešne využil možnosť podať všetky zákonom dovolené riadne a mimoriadne opravné prostriedky (resp. využiť všetky zákonom prípustné postupy), ktoré boli potenciálne spôsobilé privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Pokiaľ túto možnosť nevyužil, mimoriadne dovolanie treba odmietnuť.“ Najvyšší súd vo svojom vyjadrení súčasne uviedol, že „Podľa prevažujúceho názoru sudcov zúčastnených na spoločnom rokovaní občianskoprávneho a obchodného kolégia najvyššieho súdu má zjednocujúce stanovisko pôsobiť nielen do budúcnosti, ako je to pri zrušení protiústavných právnych predpisov, ale nový právny názor vyjadrený v stanovisku treba aplikovať na všetky pred súdmi prebiehajúce konania (primerane § 154 ods. 1 O.s.p.).“.

Z vyššie uvedeného spoločného stanoviska dvoch kolégií najvyššieho súdu teda vyplýva, že rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa odchyľuje od právnych záverov vyslovených v stanovisku R 36/2008 a jeho závery sú už prekonané.

Povinnosť vyčerpať prostriedok nápravy, a to aj v prípade pochybnosti o jeho účinnosti, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP (Van Oosterwijck proti Belgicku, rozsudok z roku 1980). Účastník konania je povinný vyčerpať všetky dostupné opravné prostriedky až po najvyššiu úroveň do takej miery, do akej je možné rozumne predpokladať, že ten - ktorý opravný prostriedok, oprávnenie podať ktorý účastník má, je (aspoň) potenciálne spôsobilý podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci. Osobný názor účastníka konania na účinnosť alebo neúčinnosť konkrétneho riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku nie je významný. Právomoc vyhodnotiť, či boli využité všetky dostupné opravné prostriedky, náleží ex officio súdu, ktorý rozhoduje o tomto opravnom prostriedku.

Prípustnosť dovolania vymedzuje Občiansky súdny poriadok stanovením jednak určitých objektívnych

znakov rozhodnutia [§ 238 O.s.p. (pokiaľ ide o rozsudok odvolacieho súdu) a § 239 O.s.p. (pokiaľ ide o uznesenie odvolacieho súdu)], jednak objektívnym zadefinovaním závažných procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom na to, že na procesné vady konania taxatívne vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p. je dovolací súd povinný prihliadať ex lege (viď § 242 ods. 1 O.s.p.) vždy - teda bez ohľadu na to, či boli alebo neboli v dovolaní namietané, je opodstatnený záver, že v zásade každé dovolanie podané v občianskom súdnom konaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (s výnimkou exekučného konania - viď § 237 ods. 2 O.s.p.) otvára priestor pre posúdenie správnosti niektorých aspektov procesného postupu súdu, ktorý vydal dovolaním napadnuté rozhodnutie a tým zároveň dáva určité vyhliadky na úspech dovolateľa v konaní o dovolaní. Každé dovolanie je teda v tomto zmysle potenciálne spôsobilé podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci.

V prípade, že Generálny prokurátor podá mimoriadne dovolanie bez toho, aby osoba, ktorá sa domáha podnetom u Generálneho prokurátora podania mimoriadneho dovolania, využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov dochádza k porušeniu princípu stability súdneho rozhodnutia vyjadrený jeho právoplatnosťou a tým k porušeniu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy) a k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II ÚS 185/2009, II ÚS 280/2010, III ÚS 307/2012, III ÚS 179/2013, I ÚS 349/2015).

Postup účastníka občianskeho súdneho konania, ktorý mal v určitom prípade možnosť napadnúť rozhodnutia súdov odvolaním alebo dovolaním, uvedenú možnosť ale nevyužil, i keď tieto opravné prostriedky mali potenciál podstatne ovplyvniť rozhodnutie súdu, sa prieči zásade „vigilantibus iura scripta sunt“ zdôrazňujúcej procesnú povinnosť účastníka vyvinúť vlastnú aktivitu a iniciatívu tak, aby sám svojimi procesnými úkonmi riadne, včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou sledoval ochranu svojich subjektívnych práv. Pokiaľ účastník konania zostane v naznačenom smere pasívny, je (neskoršia) aktivita generálneho prokurátora vyúsťajúca do podania mimoriadneho dovolania neprípustná a nemôže mať procesné dôsledky predpokladané Občianskym súdnym poriadkom v ustanoveniach § 243e až § 243j O.s.p. Aj ústavný súd už dávnejšie konštatoval, že „ak účastník konania mohol podať dovolanie a neurobil tento procesný úkon, nemá už žiadnu možnosť dosiahnuť podnetom podanie mimoriadneho dovolania“ (viď PL. ÚS 57/99).

V danom prípade prebehlo štandardné dvojstupňové konanie, v ktorom mal žalobca možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia. Zo spisu nevyplýva, že by sám náležite chránil svoje práva a konal dostatočne predvídavo, starostlivo a obozretné. Žalobca nepodal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. januára 2014 sp. zn. 5 Co 571/2013. V zmysle vyššie uvedeného výkladu najvyššieho súdu to znamená, že sám nevyužil dostupný mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mal k dispozícii a ktorý bol potenciálne spôsobilý podstatne ovplyvniť rozhodnutie v merite veci. Vzhľadom na pasivitu samotného žalobcu pri včasnej ochrane jeho práv je procesne neprípustná dodatočná aktivita generálneho prokurátora, ku ktorej došlo podaním mimoriadneho dovolania podnecovaného žalobcom.

Z týchto dôvodov najvyšší súd odmietol mimoriadne dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s ustanoveniami § 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Generálnemu prokurátorovi v konaní o mimoriadnom dovolaní nemôže byť uložená povinnosť nahradiť trovy konania. Povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania (viď § 148a ods. 1 a 2 O.s.p.). V danom prípade dal podnet na mimoriadne dovolanie žalobca. V konaní o mimoriadnom dovolaní (procesne) úspešnej žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovanej vzniklo právo na náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243i ods. 2 O.s.p., § 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd priznal žalovanej a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania o mimoriadnom dovolaní za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora z 29. marca 2016, t. j. 170,97 € plus 8,58 € režijný paušál a plus 20 % DPH, spolu v sume 215,46 € (§ 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o

odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.